

Ove Joensen fekk tannaviðgerð fyrri 40.000 krónur. Hann fekk hetta gjørt ókeypis umframt tannkrem fyrri lívið og upphald á Philipsoyggjunum er onnur gáva, umframt steypar, lutir, listaverk o.m.a. eru virðismikil minni um ferðina um havi.

oy hesaferð, væntaði eg ikki at siggja hann aftur. Nú haldi eg at Ove skal binda frið. Hann hevur spælt sær «við livinum». Tað eydnaðist í hesum umfari. Eg haldi ikki, at hann skal gera fleiri royndir, sigur mamman.

Skomm ikki at klára tað

— Hvat hugsar ein, sum liggur úti á viðum havi í vikuvis?

— Eg hugsaði um, hvussu umráðandi tað var fyrri meg, at rógva til Danmarkar. Eg hevði roynt tvær ferðir, men um tað ikki eydnaðist hesaferð, so var tað skomm. Eg hugsaði um Føroya land, mammu, pápa og systkini, um heimbygdina og tilíkt.

— Serliga hugsaði eg um tær 1000 vøkru genturnar, sum fóru at standa fyrri mær á Langelinju, sigur Ove og brosar leingi.

Mamma Ova, Olevina Joensen hevur allar dagar verið »primus motor« hjá soninum. Hann hevur ikki verið svíktur í álitinum, sum hann hevur havt á mammuni. Hon hevur fylgt honum frá byrjan til enda. Nú heldur Olevina Joensen, at sonurin skal binda frið.

Hann verður hugsunar-samur aftur og situr tígandi eina løtu.

— Jú nógvar vakrar gentur vóru har, eg fekk eina, sum eg varð skotin í, men hana slapp eg ikki at nerta.

— Hvat sipar tú til. Er tað víðagitna havfrúgvín í Gilleleje?

— Ja, nú skal eg siga tær seguna um hana.

Tá eg var komin fram og hvíldi meg í Gilleleje, dagin fyrri eg skuldi fara í land á Langelinje, komu boðini frá danska blaðnum »Ekstra Bladet«, at teir vildu koma at hitta meg og at teir høvdu »eitt yvir-raskils« við til min.

— Eg var forvitin og biðaði í tveir timar, men har kom eingin. Av tí at eg hevði veðrið við mær, vildi eg ikki biða longur, men setti meg at rógva. Tá eg var komin út um molan í Gilleleje, kom Falck bátur móti mær. Í bátinum var borgarstjórin. Hann reisti

seg upp, og nú sá eg, at hann hevði eitt konufólk í favninum, sum hann rætti mær!

— Eg bleiv so bilsin, at eg nærur svimaði. Eg tók imóti havfrúnni, sum í sama mundi læt seg úr og var nakin um yvirbeltið.

Fotografurin tók myndina og alt gekk ógvuliga skjótt fyrri seg.

— Eg minnst, hvussu vakrar boppur hon hevði. Hóast eg hevði hug at nerta við tær, so tordi ikki. Eg visti, at um eg gjørdi tað, so hevði eg ikki slept aftur!

Alt hetta fór ógvuliga skundsliga fram, og eg kendi meg tiknan av bóli. Her hevði eg sitið einsamallur í góðan mánað og ikki sæð eitt konufólk. — Tað er greitt, eg varð skotin í henni beinanvegin. Gentan, Mauyu, sum havfrúgvín eitur, var horvin áðrenn eg hevði fingið móguleika at spyrja, hvar hon búði. Eg hugsaði

nógv um hana og helt, at hetta fór Ekstra Bladet at siga mær, tá eg kom fram.

Mamman skipaði fyrri

— Tá eg kom á land á Langelinje, stóð Mauyu fyrri mær, og eg var fegin. Hvussu móttøkan var, hava tit sæð í sjónvarpinum, men tíværri fekk eg heldur ikki hesaferð stundir at tosa við Mauyu.

Tá vit komu inn á Admiral Hotell, kom onkur og stakk mær ein seðil í hondina. Tað var navn og bústaður hjá havfrúnni.

— Eg ringdi til Mauyu og bjóðaði henni í Tivoli, har eg skuldi rógva við »Dianu Victoriu«. — Jú, bæði mamma og dóttir komu at hitta meg.

— Mauyo er bert 17 ára gomul, mamman var 37 og javnaldrur mín.

Her skoytir mamma Ova uppi: — Tað var mamman, sum vildi hava hendur á Ova, eingin ivi um tað!

Ove jättar og heldur fram: — Í øllum hóvástákinum, so hugsaði eg um gentuna og helt, at eg skuldi royna at fáa hana fyrri meg sjálva. Eg visti av ongum.

Tá eg tveir dagar seinni var í Herning, har eitt reklamufelag tók sær av øllum tiltøkum, sum eg var við í, fekk eg bræv frá Mauyu. Henda hondskriftin var ikki tann sama, sum óa lepanum, eg fekk í Keypmannahavn.

Eg ringdi og tosaði við mammuna, sumjattaði, at hon hevði skrivað seðilin. Eg helt tað vera lögð, men hugsaði ikki meira um tað.

Brúkti Ova at koma sær fram

— Sögan er tann, at eg bjóðaði Mauyu at koma til Herning at vitja meg. Vit bilögdu eitt dupltekamar og nú helt eg, at eg skuldi fáa lönina afturgoldna, aftaná strævnun ferðina.

— Tá vit skuldu fara til songar fyrsta kvöldið, gjørdi gentan seg til reiðar fyrri náttina og gav sær góða tíð.

Tá hon at enda legði seg, helt hon fyrri, at nú skuldu vit sova, tí vit skuldu til-liga upp næsta morgun!

— Gentan var ógvuliga tigandi, segði ikki nógv og eg visti ikki, hvi hon var komin. Kortini var hon vinarlig og smilandi, tá vit vitjaðu har eg skuldi skriva autografar o.a. Hon stóð altíð aftanfyrri meg, soleiðis, at hon var við á øllum myndunum, sum vórðu tiknar.

Sálvsagt havi eg sagt okkurt í spölni, tá blaðfólk spurdu um gentuna, sum nú var undir líðini á mær.

Veruleikin er tann, at

gentan var í Herning í triggjar dagar. Vit svóvu í somu song, men eg fekk ongantíð loyvi at nerta hana.

— Tá fjórði dagurin kom, setti eg hana í tókið aftur til Keypmannahavn. Síðan havi eg ikki hoyrt frá henni, sigur Ove.

— Tað seinasta eg segði við hana var, at eg var komin til Danmarkar fyrri at gera fólk glað. Eg vildi ikki skapa ófrið í familju hennara.

— Mamma Ova sigur, at gentan var ógvuliga smáðin og hon heldur ikki at hon kendi seg væl. Tað er eyðsæð, at mamman royndi at nýta Ova sum skálkaskjól, fyrri at fáa gentuna fram í fjölmið-lunum.

— Mauyu tosaði nógv um vakurleikakapping, sum hon skuldi luttaka í á Mallorca. Tað var orsökkin til, at hon ella mamman krøkti seg í Ova, sigur Olevina.

Ýldi

Ove veit ikki rættiliga nógv at siga um ferðina um havið. Hann sat við árárnar mestu tíðina, lurtaði eftir tónleiki og tíðindum í BBC.

Hann ásanann kortini, at hann tosaði nógv við seg sjálvan, seinastu átta dagarnar, og bleiv ill-sintur, um alt ikki gekk honum til vildar.

— Av og á reisti eg meg upp, hevjaði hendurnar upp um hevð og ýldi! — Tað kundi eg eisini saktans, tí eingin sá meg, sigur Ove og flennur speiskliga.

— Tá ein er púra einsamallur á opnum havi, er neyðugt at fáa sær okkurt at hugsa um. Tað var tó eingin trupulleiki, tí eg havi ferðast í 53 londum og havi upplivað so nógv, at tilfar treyt ikki, sigur Ove. Hann sigur eisini, at tá ein er vanur við at ferðast á høvnum, er tað ikki so ræðandi, sum ein kundi hugsað sær.

— Eg eri ikki bangin av mær, og ræðist ongan, men sjálvsagt er ein ikki óansin, hóast tað.

Tá eg legði meg at sova, visti eg at vandi var fyrri at verða yvirsigldur, tí

Ove Joensen er sum smúðaður til fjölmiðlaheimin. Hann er opin og blúðskortaður og hevur áhuga fyrri med-menniskjum sínum.

